

kræve Respekt for Øvrigheden. Det samme og i lige saa høj Grad gør Venstre, og Venstre gør endnu mere, det kræver ogsaa Respekt for Loven, som staar over os alle, og hvis Tjener Øvrigheden er. Vi kræve ikke alene Respekt for Tjeneren, men ogsaa for Herren. Med Hensyn til Respekt for Loven kan det ikke nægtes, at Højre har en lille Skavank, og det en ikke saa lille endda.

Her vil jeg fremdrage den sidst faldne Udtalelse fra den sidst kongevalgte Landstingsmand. Han har sagt, at han ved sig i Overensstemmelse med Regeringen. Men forholder dette sig rigtigt, og Regeringen altsaa er i Overensstemmelse med denne Mand, der i Strid med Grundlovens klare Ord og Aand har brugt provisoriske Love som Kampmiddel mod Folketinget, er det ganske vist ikke nødvendigt, at den højtærede Konseilspræsident staar op og udtaler sig om Ministeriets almindelige Stilling; thi saa kende vi den. Vi behøve da lige saa lidt at spørge Ministeriet om, hvorledes det stiller sig til Forfatningen, som det vilde falde nogen af os ind at spørge den nævnte Landstingsmand derom, hvis han var til Stede her.

Den højtærede Kultusminister nævnte 3 Lovgivningsopgaver, som laa nærmest for Ministeriet at beskæftige sig med. Jeg skal om disse Opgaver gøre nogle faa Bemærkninger. Hvad Retsreformen, eller som den vel rettere burde kaldes: Reformen af vor Retspleje, angaar, skal jeg ikke opholde mig længe ved den. Den har jo bevæget sig fremad i et meget langsomt Tempo, saa langsomt, at vi sikkert ikke kunne gøre Regning paa, at den i denne Samling vil komme frem i første Linie. I 8 Aar sad Kommissionen og beskæftigede sig med denne Sag. I Fjor lovede den daværende Justitsminister at fremsætte Forslag i saa Henseende, men der blev ikke fremsat noget Forslag, og jeg ved ikke, om der i Aar vil blive fremsat et saadant. Men temmelig sikkert er det, at selv om det sker, vil denne Sag ikke trænge sig frem i første Linie — at dømme efter den Fart, der tidligere har været i dette Arbejde.

Noget anderledes forholder det sig med Skattereformen. Jeg havde den Ære her i Foraaret, jeg tror, det var den 8de Marts, at udtale, at vi ikke behøvede at tvivle om, at det nok her i Landet kom til en Skattereform, thi Kravet om en Skattereform vilde blive saa stærkt, at ingen — hverken Partier eller Ministerier — i Længden vilde kunne modsætte sig det, vi skulle nok

naa frem til en saadan Reform. Jeg tror, at det Arbejde, den derom nedsatte Kommission i Sommerens Løb har foretaget, vidner om, at der var nogen Sandhed i den Udtalelse, jeg fremsatte i Foraaret. Det er, som det saa tit er sagt uden for denne Sal og ogsaa allerede er fremhævet i denne Sal, lykkedes Partierne at opnaa Enighed om et Resultat. Saa vel Højre som moderate og Reformpartiet ere komne til Enighed om det fremsatte Forslag, og Socialdemokraterne have ikke stillet sig som Modstandere deraf, men have i deres Presse udtalt, at de saa sig nødsagede til til at indtage en „hartkornsvenlig“ Neutralitet.

Om dette Resultat, der saaledes er naaet, og om hvilket der er indbragt Forslag her i Tinget, udtalte Ordføreren for Forslagsstillerne (Alberti) sig forleden og sagde, at der var god Udsigt til at faa Gang i Sagen, og at han ikke kunde tænke sig, at der kunde være finansielle Vanskeligheder til Stede, der hindrede Sagens Gennemførelse. Jeg tror ogsaa, der er nogen Udsigt til, at denne Sag kan gaa igennem, naar der, vel at mærke, ikke kommer nogen og stikker en Kæp ind i Hjulet. Jeg ved ikke, om der er nogen, der har dette i Sinde, men jeg tror i alt Fald ikke, at en saadan mulig Kæp i Hjulet vil blive af finansiell Art, thi den ærede Ordfører har sikkert Ret, naar han betone, at der var Penge nok i Statskassen til Gennemførelse af Skattereformen. Han sagde, at Finansminister Lüttichau i Samlingen 1896—97 havde ment, at Statskassen ved Gennemførelse af en Skattereform maatte kunne undvære 2,300,000 Kr. eller saa omtrent, og at nu indflød Skatterne endnu rigeligere end paa den Tid, saa at der var indgaaet mange flere Millioner i Statskassen, end den Gang kunde paaregnes. Dette har sin Rigtighed. Vil man tage Statsregnskaberne og se efter, vil man finde, at i 1896—97 indkom paa §§ 4 og 5, altsaa i direkte og indirekte Afgifter, tilsammen 54,802,000 Kr., medens det sidst aflagte Statsregnskab paa de samme Paragraffer udviser en Indtægt af 62,204,000 Kr., altsaa ere Skatterne alene i disse Aar stegne med et Beløb af 7,402,000 Kr., en ganske enorm Skattestigning. Nu vil man maaske derimod indvende, at samtidig ere ogsaa de ordinære, løbende Udgifter stegne, og det er rigtigt. De løbende Udgifter ere i samme Tidsrum stegne med ca. 4 Millioner Kr., men det er jo ikke nær saa stor en Stigning som Indtægternes, og der fremkom-